

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "องค์ประกอบที่มีผลต่อความมานะอดสาหัสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศ อายุ การศึกษาของบิดาและมารดา การอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของนักเรียน วัฒนธรรม ความมุ่งหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนและความมุ่งหวังให้นักเรียนศึกษาต่อของผู้ปกครองกับความมานะอดสาหัสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และศึกษาความสามารถในการทำนายความมานะอดสาหัสของตัวทำนาย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคปลายปีการศึกษา 2545 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเก็บข้อมูลจากตัวอย่างประชากรจำนวน 246 คน แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนจากแบบวัดความมานะอดสาหัสทั้ง 2 ฉบับ คือ ฉบับวัดความมานะอดสาหัสของนักเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน และฉบับวัดความมานะอดสาหัสของนักเรียนตามการรับรู้ของครูประจำชั้น แตกต่างกันไม่เกิน 18 คะแนน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ซึ่งพบข้อมูลตามเกณฑ์ดังกล่าวจำนวน 212 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัด 2 ชุด และ แบบสอบถาม 1 ชุด แบบวัด 2 ชุด ได้แก่ แบบวัดความมานะอดสาหัสของนักเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน และแบบวัดความมานะอดสาหัสของนักเรียนตามการรับรู้ของครูประจำชั้น ส่วนแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของ นิภาพรรณ แก่นคง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยขอหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวม 22 โรงเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์

โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS) โดยใช้วิธีการทางสถิติดังนี้

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุของนักเรียน ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา วัฒนธรรม การอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของนักเรียน ความมุ่งมั่นในการศึกษาต่อของนักเรียนและความมุ่งมั่นให้นักเรียนศึกษาต่อของผู้ปกครอง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตาราง และตาราง

4.2 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวแปรทำนายและตัวแปรทำนายกับความมานะอุตสาหะของนักเรียนและทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่า t -test ที่ระดับ .01 และ .001

4.3 หากกลุ่มตัวแปรทำนายที่สามารถทำนายความมานะอุตสาหะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครได้ โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น (Stepwise Multi-ple Regression Analysis)

4.4 สร้างสมการทำนายความมานะอุตสาหะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยองค์ประกอบที่มีผลต่อความมานะอุตสาหะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความมานะอุตสาหะของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมานะอุตสาหะอย่างมีนัยสำคัญที่

ระดับ .001

ในระดับสูงสุด คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($r = .8128$)

ในระดับปานกลาง คือ ความมุ่งมั่นในการศึกษาต่อของนักเรียน ($r = .5384$)

1.2 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมานะอุตสาหะอย่างมีนัยสำคัญที่

ระดับ .001

ในระดับต่ำ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ($r = .4895$) การศึกษาของบิดา ($r = .3783$) ความมุ่งหวังให้นักเรียนศึกษาต่อของผู้ปกครอง ($r = .3085$) การศึกษาของมารดา ($r = .3188$) นักเรียนไทยเชื้อสายจีน ($r = .1791$) และเพศ ($r = .1770$)

1.3 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมานะอุตสาหะ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.001

ในระดับต่ำ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($r = -.3577$) และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ($r = -.2489$)

1.4 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมานะอุตสาหะ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01

ในระดับต่ำ คือ อายุของนักเรียน ($r = -.1065$) และนักเรียนไทยเชื้อสายไทย ($r = -.1542$)

2. กลุ่มตัวทำนายที่สามารถร่วมกันทำนายความมานะอุตสาหะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มี 3 ตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และความมุ่งหวังในการศึกษาต่อของนักเรียน ซึ่งสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคะแนนความมานะอุตสาหะของนักเรียนได้ร้อยละ 68.71 ($R^2 = .6871$) โดย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (v03) ได้รับการเลือกเป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายร้อยละ 66.07 ($R^2 = .6607$) และมีความความสัมพันธ์ทางบวก ($\beta = .691$) การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (v09) ได้รับการคัดเลือกในลำดับที่ 2 ซึ่งทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายมีค่าเป็นร้อยละ 67.99 ($R^2 = .6799$) ส่วนความมุ่งหวังในการศึกษาต่อของนักเรียน (v12) ได้รับการคัดเลือกเป็นลำดับที่ 3 ซึ่งทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 68.71 ($R^2 = .6871$) เพิ่มขึ้นจากเดิม .72 ($R^2 \text{ Change} = .0072$) และมีความสัมพันธ์ทางบวก ($\beta = .103$)

ส่วนตัวแปรอื่นๆ เมื่อเพิ่มเข้าในสมการถดถอยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. สมการทำนายความมานะอุตสาหะ

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\text{indus} = 134.676 + 46.996*V03 + 18.069*V09 + 11.723*V12$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\text{indus}_z = .691*V03_z + .143*V09_z + .103*V12_z$$

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอ 2 ประการ คือ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการนำไปประยุกต์ใช้

จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรที่สำคัญมากที่สุดในการทำนายความมานะอุตสาหะของนักเรียน ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและความมุ่งหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนเป็นตัวทำนายที่สำคัญอันดับรองลงมา โดยตัวทำนายทั้ง 3 ต่างมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทางบวกกับความมานะอุตสาหะ ดังนั้นองค์ประกอบที่สำคัญในการส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความมานะอุตสาหะจึงเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนทำระดับคะแนนเฉลี่ยให้สูงขึ้น ซึ่งครูผู้สอน ผู้ปกครองนักเรียน และผู้เกี่ยวข้อง ควรพิจารณาถึงตัวแปรต่างๆซึ่งได้แก่ ทักษะ หรือความชำนาญของครูผู้สอน สภาพการเรียนการสอน แรงจูงใจ นิสัยในการเรียน ตลอดจนตัวแปรอื่นๆ เพื่อส่งเสริมปรับปรุงหรือแก้ไข เพื่อให้เด็กนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ นอกจากนี้ผู้ปกครองนักเรียนควรรี้ออกโอกาสเด็กแสดงความคิดเห็น ยอมรับความสามารถของเด็กและให้ความร่วมมือกับเด็กตามโอกาสอันควรด้วย เพื่อให้เด็กรับรู้ว่าตนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ซึ่งเท่ากับสนับสนุนให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้เต็มความสามารถของนักเรียน และควรจูงใจให้นักเรียนเกิดความมุ่งหวังในการศึกษาต่อในระดับสูงๆ และเนื่องจากระดับการศึกษาของบิดา และมารดา นักเรียนไทยเชื้อสายจีน นักเรียนไทยเชื้อสายไทย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด

กวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และความมุ่งหวังให้นักเรียนศึกษาต่อของผู้ปกครองต่างมีความสัมพันธ์กับความมานะอดทนของนักเรียนโดยเฉพาะการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมานะอดทนของนักเรียน ส่วนวัฒนธรรม พบว่านักเรียนไทยเชื้อสายไทยมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมานะอดทน ดังนั้นควรตระหนักในองค์ประกอบเหล่านี้ด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 เพื่อให้การวัดตัวแปรด้านความมานะอดทนมีความสมบูรณ์และครอบคลุมยิ่งขึ้น ควรใช้การเก็บข้อมูลวิธีอื่นร่วมด้วย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ ควบคู่ไปกับการใช้แบบสอบถาม

2.2 ควรเพิ่มตัวแปรทำนายความมานะอดทนของนักเรียน เช่น รายได้ต่อเดือนของครอบครัว อาชีพของบิดาและมารดา เชื้อชาติของนักเรียน สภาพแวดล้อมทางปัญญาด้านเพื่อนสนิทของนักเรียน และด้านครูผู้สอนนักเรียน ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ด้านวัฒนธรรมอาจแยกศึกษาเป็นคนไทยภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตกและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และตัวแปรด้านอายุ ควรให้แตกต่างกันมากกว่านี้ เช่น ศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1 และ มัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมานะอดทนกับขั้นพัฒนาการต่อไป คือ ความมีเอกลักษณ์ โดยกลุ่มตัวอย่างอาจเป็นเด็กอายุระหว่าง 12-14 ปี ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 หรือศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมานะอดทนกับขั้นพัฒนาการขั้นก่อนความานะ คือ ความริเริ่มสร้างสรรค์โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 4-8 ปี ได้แก่ นักเรียนอนุบาล 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2